

CHIRO
MANDELBURCHT

Presents:

P-iekske

OKTOBER 2003

www.chiromandelburcht.be
info@chiromandelburcht.be

<i>Inhoud</i>	<i>Woordje van de redactie</i>
Woordje van het hoofd	Yow beste P-iekse lezers,
Woordje van de oudleiding	Zijn jullie klaar voor weer een nieuw Chiro-jaar met iedere maand een nieuw P-iekske? Wij in ider geval wel. Zoals jullie wel zullen merken is dit een P-iekse <i>Classic</i> or <i>Free-Style</i> geworden. Back to the roots, zou je zo kunnen zeggen. De leiding vond dat het weer eens tijd was om de uniforme lay-out overboord de smijten zodat iedere leider er van kan maken wat hij wil (hierbij moet toch vooral het verslag van de Ketitst opgemerkt worden!). Niet dat het vorig jaar niet goed was hoor, dat zeker niet. Maar iedereen wil wel eens iets anders. Er is maar één iets dat we aangepast hebben: op dringend verzoek van Djogge (hij zaagt daar nu al meer dan een jaar over) hebben we unaniem besloten om het lettertype "Comic Sans" van nu af aan meer te gebruiken. We moeten die jongen ook eens een pleziertje gunnen hé. Wie ideeën, suggesties, opmerkingen, commentaar, verhalen, interviews, moppen, liedjes, spelletjes, gedichten, recepten, weetjes, tekeningen of iets anders dat ook maar enigszins op papier kan afgedrukt worden heeft, kan die altijd aan één van de leiders geven of doormailen naar info@chiromandelburcht.be . Alles is welkom. En met <u>alles</u> bedoel ik ook <u>alles</u> (allé, bijna toch ;-)
Voorstelling leiding	
Afspraken	
Kampverslag Speelclub	
Kampverslag Rakwi's	
Kampverslag Tito's	
Kampverslag Ketì's	
Kampverslag Aspi's	
Games & Comics	
Wist je dat?	Greetz, den eindradiateur en zijn colléga's Maarten, Meggie & Muyncky

Woordje van het hoofd

Hallo beste leden, ouders en andere chiro sympathisanten,

Jullie hebben het eerste P-iekske van het chirojaar 2003-2004 voor U liggen. Dit wil zeggen dat we weeral volop bezig zijn met een nieuw spetterend chirojaar vol leuke activiteiten. Dit wil, jammer genoeg voor sommige, ook zeggen dat de vakantie er op zit. Een vakantie die prachtig werd afgesloten met een zeer geslaagd kamp te Mol. Veel rust is er niet geweest, want het nieuwe werkjaar werd reeds ingezet op zondag 21 september. Het werd al een eerste zeer leuke namiddag met sport en spel.

Dit jaar hebben we jammer genoeg afscheid moeten nemen van twee monumenten in de chiro namelijk Bas en Bridge. We danken hen voor al hun tijd die ze in de chiro hebben gestoken en voor al hun wijze raad die ze de afgelopen jaren aan ons hebben doorgegeven. Ik zal dus de fakkel overnemen van Bridge (Bjorn Verbrugghe) die de afgelopen 2 jaar met hart en ziel de chirowerking in goede banen heeft geleid. Namens de ganse chiroploeg, bedankt. Beide zullen wel nog enige tijd achter de schermen meewerken waar nodig is.

Niet alleen zijn 2 leiders verdwenen, maar er zijn ook 4 nieuwe gezichten bijgekomen namelijk Maarten Blomme, Dieter Sabbe (vorig jaar nog aspi), Bieke Messiaen en Leen die de chiro komen versterken met volle moed. We hopen dat jullie ze nog enige aanpassingstijd geven, maar ik ben zeker dat ze het zeer goed zullen doen.

Voor diegene die meewaren op kamp en weeral vol ongeduld zitten te wachten op het volgende kamp kan ik reeds medelen dat dit doorgaat te Zutendaal van 10 tot 20 juli. Voor diegene die dit jaar niet mee waren of niet meekonden op kamp, zorg dat je er zeker volgend jaar bij bent want het was gewoon de max.

Vele groeten en tot een zondagnamiddag!

Martijn D'hoop alias Martha

Beste Chirovrienden,

Het nieuwe werkjaar is reeds volop bezig maar ik zou graag nog eens terugblikken op het voorbije kamp. We kunnen met volle overtuiging zeggen dat het kamp in Mol als zeer geslaagd mag beschouwd worden. Het eerste kamp met een gemengde werking is zeer positief verlopen.

Ik denk dat het kamp een positieve invloed heeft gehad op de samenwerking tussen jongens en meisjes. Hopelijk kan de positieve naklank van het kamp doorgetrokken worden naar de werking tijdens het komende jaar.

Ik ben ervan overtuigd dat we opnieuw een fantastisch werkjaar tegemoet gaan.

Ik denk ook dat we als ouder de leiding volledig kunnen steunen door als er activiteiten zijn aanwezig te zijn, zodat ze zich gewaardeerd voelen.

Verder wens ik de leiding en leden nog vele plezierige namiddagen toe.

Groetjes,

Jan Defreyne

Leidingsvoorstelling:

• Speelclub

 Vicky Opsomer

in het kort: In haar tweede jaar leiding gaat ze er met nog meer enthousiasme tegenaan als voordien. Ze is een fanatiek Club Brugge supporter, dus waag het niet in haar buurt de spot te drijven met hun prestaties. Ze kan maar al te goed haar mannetje staan.

telefoon: 0479 93 32 41

Favoriete uitspraak: gow gasten!

 Dieter Sabbe

in het kort: Een van de vier nieuwkomers in onze leiderskring en wat voor èèn. Hij is niet zo spraakzaam maar doet zijn werk meer dan goed

telefoon: 0472 57 21 90

Favoriete uitspraak: 'k ete nie gèrn karoten

 Maarten Blomme

in het kort: Deze man bruist van enthousiasme, ook voor hem is het zijn eerste jaar in de leiderskring. Verder houdt hij van organiseren en alles wat achter de schermen moet gebeuren in de chiro, kortom een goeie werkkraft.

telefoon: 051 30 03 67

Favoriete uitspraak: èn ze ier rodenbach?

• Rakwi's

 Sharon Aloserie

in het kort: Sharon is al enkele jaren leidster. Vertel een flauw mopje in haar aanwezigheid en ze straft het meteen af. De jongens zullen niet met haar voeten moeten spelen of...

telefoon: 0496 03 54 55

Favoriete uitspraak: jok verzekerst!

Reynald Bruyneel

in het kort: Reet'n is niet zijn enige bijnaam. Maar die lijst is te lang om op te noemen. Als hij iets vertelt, moet je maar al te goed tussen de regeltjes kunnen lezen om de relevante dingen tussen de nonsens uit te halen. We vragen ons nog altijd af of hij de gek speelt of het werkelijk is. Het laatste is het meest waarschijnlijke. Maar zot zijn doet geen zeer...

telefoon: 051 30 73 18

Favoriete uitspraak: "t'zat daar nog schoon volk"

Meggie

in het kort: Meggie is tweede jaars leidster en een echte rot in het vak. Ze is een echte praatvaar die niets liever doet dan vergaderingen opluisteren met haar gekwetter.

telefoon: 0497 17 65 42

Favoriete uitspraak: vint gunder kun zaagn!

• Tito's

Pieter Demuynck

in het kort: Pi, Galle, Mincky,... het is maar een greep uit de vele bijnamen die hij reeds verzameld heeft. Hij is erom berucht dat hij nogal vaak uit de lucht komt vallen. Toch kan hij soms verbazen om zijn alerte en ter zake doende opmerkingen en steken. Vandaag ziet hij alles zitten, maar morgen...

telefoon: 0485 47 34 76

Favoriete uitspraak: Ja, sorry wè moar kwas aant dromen en nie aan't lustrn

Leen

in het kort: Nog een nieuwkomer in de chiro, leen was vroeger actief bij de chiro van zimbabwe en ziet voor de rest alles heel goed zitten.

telefoon: 0472 92 71 34

Favoriete uitspraak: Gow zeg

Bieke

in het kort: Vierde en laatste nieuwkomer in de leidingsploeg, met haar rode moto maakt ze de streek onveilig.

telefoon: 0474 35 23 93

Favoriete uitspraak: Ki min riebewis goed é

Wouter Claerbout

in het kort: Claerie of Otto Jr. is ook nog zo'n werkpaard. Deze natuurmens is er altijd voor zijn gasten. Sommige kwade tongen beweren dat hij vogeltjes kweekt in zijn haar. Voor deze leider kan alles nog wel voor iets dienen.

telefoon: 0485 38 50 62

Favoriete uitspraak: kmoe da nie weetn

• Ket's 1

Cederic Vandekerckhove

in het kort: Met Cete moet je opletten want hij is altijd te vinden voor een practical joke.

telefoon: 0475 81 62 80

Favoriete uitspraak: Moek kik anders rien

Hans Demuynck

in het kort: Roep Hènz, Spanz, Bère of Muncky en dan weet je over wie we het hier hebben. De broer van Pieter is de felgebekte smoelentrekker van de groep. Als hij begint is ie niet meer te houden. Gelukkig kennen we hem al wat beter zodat we weten wanneer we hem ernstig moeten nemen.

telefoon: 0486 85 67 07

Favoriete uitspraak: jongens toch, kversta da toch nie wei

• Ketî's 2

Martijn 'D Hoop

in het kort: Martijn, beter gekend als Martha of Marc Tack, onze nieuwe woftwareider. Hij zegt niet zoveel, maar doet des te meer. Wanneer hij dan eens zijn mond opentrekt, is hij niet meer te stoppen. Je ligt dan gegarandeerd plat van het lachen

telefoon: 0474 52 18 44

Favoriete uitspraak: iejjeieieiej

Jochen Verbrugge

in het kort: Dzijogge ziet er enorm gevaarlijk uit met zijn lange haren en indrukwekkend baardje. Hij doet echter geen vlieg kwaad en een kevertje is reeds voldoende om een paniecreactie uit te lokken. Hij speelt in een succesvol metalbandje

telefoon: 0474 53 59 23

Favoriete uitspraak: kmoe kik héle dagen gaan werk'n wei

AFSPRAKEN

Enkele praktische afspraken rond de Chiro.

Het is normaal Chiro om de twee weken. Hier kan van af geweken worden. De data worden vermeld in het P-iekse (hier dus) en op onze site www.chiromandelburcht.be

Het is altijd Chiro van twee tot vijf. We verwachten dat je een uniform draagt. Dat is een korte broek of rok die maximaal tot aan de knieën komt. Als bovenstuk draag je een Chiro-t-shirt, -hemd of -trui. Je kan er altijd een warme trui onder aan doen. Alle stukken zijn te verkrijgen in de Chirowinkel De Banier in Roeselare. De t-shirt van Chiro Mandelburcht is bij de leiding te verkrijgen voor €8.

De data zijn:

5 Oktober
19 Oktober
9 November
23 November
30 November (bijna 6 december!)

*rond de kerstvakantie is er voor elke afdeling een kerstfeestje

*Op 20 april 2004 gaat de Busselfuif door. Houd deze datum alvast vrij!

Yeeps best speelclubbers en ex-speelclubbers,

We zijn nog maar pas aan een nieuw chiro fantastisch jaar begonnen, veel om over te schrijven is er dus nog niet. Al komt dat zeker nog! Vandaar dat we het over het mega-super-machtig kamp zullen hebben. Over de vele activiteiten en nog van dat tofs. Blijven lezen dus.

Zonder je dus maar af en geniet...

Voor ons waren het de tien tofste, warmste en spannendste dagen van augustus.

Tien dagen spelen,

Tien dagen vroeg opstaan,

Tien dagen zo een beetje mama of papa spelen voor de kleinsten,

Tien dagen om zot te doen en je vuil te maken.

Kortom tien dagen om nooit te vergeten.

Dat was nog maar de inleiding hé, nu het serieuze werk (alhoewel).

De eerste dag was het gewoon wat rondhuppelen en iedereen vriendelijk begroeten,

dan dada doen naar mama en papa. De tweede dag begonnen het voor de speelclubs pas helemaal. Ze moesten vroeg opstaan, zich wassen en nog van die zware klussen

voor zo'n klein mannen,(of vrouwen). Ze deden van alles, van knutselen tot speuren.

Het moordspel was voor hen onbekend, vastgebonden aan elkaar zochten ze de hints.

Door die hints vonden ze de moordenaar, het slachtoffer en de plaats. Na enkele andere activiteiten wilden we onze speelclubs dopen. Dat was echt machtig, ze kregen van ons de volle lading eieren, bloem, verf, ketchup, mayonaise en olie over hen.

Die gasten hebben echt van alles gedaan, de waterspelletjes vonden ze natuurlijk mega, zou je niet met zo'n weer.

Toen kwam er de zware dagtocht, speelclub met rakwi's. Na een zware wandeling

kwamen we aan in centerparc's, waar ze zich als echte waterratten uitleefden. 's

Avonds konden ze hun knorrende magen vullen met een heerlijke BBQ. Die avond nog

werden ze uitgenodigd voor de casino avond. De meisjes waren net prinsesjes de

jongens net gentlemen, kraaknet betraden ze het casino. Waar ze veel grof geld

gewonnen hebben. Vooral de Matthias, want hij won die avond.

We maakten ook nog enkele tekeningen, schreven briefkes naar mama en papa,

vriendjes en vriendinnekes en maakten een beeldje in klei. Ook werden de kleinste onder

ons uitgenodigd voor de olympisch spelen waar ze konden sporten en fun maken. Allen

wonnen ze een medaille en fier dat ze waren.

Na nog enkele toffe activiteiten werd het de laatste dag, waar de speelclubs met hun

leiding een dansje deden op big en Betsy, lachwekkend maar plezant.

Zo dat was het dan wat, het was echt een lastig maar machtig kamp.

Tot de volgende é

Groenels,

de Marthar de Vicky en de Meggie

We will, we will **RAKWI**
by Munkers pie en Kerhovens cete

Den tienden was het zover met ma en pa vertrekken richting mol, waar dit jaar het onvergetelijkste en beste kamp sinds de samensmelting van jongens en meisjes chiro zou plaatsvinden. Daar aten we iets en wat met de vriendjes spelen en ma en pa een goede reis wensen.

Dag twee in het kamphuis: nu begon het pas echt. Vroeg uit de veren, mooi wassen, en boterhammekens met choco eten kwestie van sterk te staan voor het begin van de dag.

we deden van alles gotcha met waterpistolen en waterbommen op het kampdomein, mega bosspelen zoals zeeslag, pakkerske, het spel van de aspi's waar onze rakwi's omgetoverd werden tot echte parras,... We schreven ook kaartjes en briefkes naar ouders vrienden en liefjes. Ook de zware dagtocht samen met de speelclub. Na lang stappen kwamen we aan in het beruchte centerparc's, waar de leden zich als ratten in het water gedroegen. S'avonds waren we eregast op de bbq daarna maakten we ons klaar om een bezoek te brengen aan het casino waar de leden grof geld wonnen.

Een tegenvaller was het "afscheid van een vriendin", ons flodderke snik snik snik de traantjes kwamen boven bij leden en leiding.

Toen was het zover de laatste avond, waar de leden de indianendans brachten voor de groep, ook genoten ze van optredens van 't hof van commerce en ramstein ook big en betsy waren van de partij.

Zo dat was het dan, het was een lastig maar mega super fantastisch en onvergetelijk kamp dankzij jullie.

BEDANKT LIEFSTE LEDEN

MUYNCKY EN CETE
ALIAS
RACHID EN DAAN

KAMPVERSLAG TITO'S

Liefste dagboek, het is hier opnieuw met Dirkje (kleine jongen met flaporen), ik had niet zoveel vrienden op kamp, eigenlijk was ik de meest onzichtbare jongen op kamp, niemand praatte met mij, enkel leidster Reet'n praatte nu en dan tegen mij.

Ik zou de tweedaagse willen vertellen aan jou, liefste dagboek.

Eerst en vooral zou ik willen zeggen dat ik diarree had, dit zorgde voor een klein probleempje, al tijdens het fietsen heb ik enkele protjes gelaten, met nadelige gevolgen. De leider Reedt(N) overal rond, en wist zelf niet waar hij als leider Reedt(N). Leider Otto had zijn nieuwste Merkk fiets mee, en aangezien Merkk al op pensioen was, was die fiets dat ook. We fietsten tot 's middags langs prachtige landelijke wegjes en natuur. Tot we in de verte een grote stinkende fabriek zagen, daar stopten we om te eten aan een groot meer, we deelden het voedsel eerlijk, ik kreeg echter niets, ze waren mijn blijkbaar vergeten. Nu ja, niet getreurd, volgende keer beter. We vertrokken weer om eten te gaan kopen, groentjes, brood en barbecue vlees en een barbecuerooster. Na een tijdje fietsen kwamen we aan bij het Zilvermeer, waar ik opnieuw vlug naar het toilet liep. Tegen dat ik terug was, was iedereen weg. Na één uur zoeken kwam ik bij een camping waar de sfeer naar kersverse gezinnetjes rook en er ook mensen zaten die ons onmenselijk zouden beschuldigen dat wij Hollanders waren, ondanks het feit dat ik naar Belgische frietjes rook. Eerst hadden we op die camping de tenten in een ronde gezet, dit was een ongelofelijke organisatie die dankzij onze zeer fantastische, spontane en tevens coole leiders Otto en Reet'n tot een goed einde werd gebracht. De toiletten in de sanitaire blokken waren ongelofelijk mooi. Daar heb ik direct gebruik van gemaakt, toen ik terug kwam waren de meesten als aan het zwemmen in het meer. Tot leider Reet'n een voetbalmatch georganiseerd had tegen een bende snoodaards. Ik stond achteraan rechts, eerlijk gezegd heb ik geen bal geraakt wegens het feit dat mijn Chirovrienden te sterk aan het voetballen waren en we eindelijk de snoodaards met 10-1 aan het verslaan waren. Toen kwam er opeens een oudere man meevoetballen (als we dat voetbal mogen noemen). Snormans heeft de match uiteindelijk stopgezet en zo konden we lekkere worstjes gaan eten die leidster Otto zorgvuldig had klaargestoomd. Na dit lekkere zelfgemaakte eten kreeg ik opeens een hevige diarree aanval en rende ik zo vlug ik kon naar het toilet, maar onderweg was het al te laat. Toen heb ik stiekem in de douche gekropen en alles uitgewassen. Als ik terugkwam was het al lichtjes donker en was iedereen weg van bij de tent. Ik ben ze dan gaan zoeken, ze zaten allemaal in de plaatselijke jeugddiscotheek aan het dansen, de 2 leidsters op kop. Ik wilde ook meedoen maar niemand wilde met mij dansen. Ik weet echt niet waarom. Terwijl iedereen al een grote grote liefde aan zijn arm had hangen (behalve Otto) kreeg ik terug last van darmkrampjes en ben ik maar gaan slapen. De volgende morgen maakten enkele gasten mij al om 7u wakker terwijl ze nu eens de gelegenheid hadden om te blijven liggen. De 2 liefste leiders van het land namelijk Otto en Reet'n waren ook dolenthousiast uit hun slaapzak gekropen om eten te gaan kopen. Zo hebben we aan het water boterhammen met choco gegeten. Het is te zeggen iedereen behalve ik. Ze waren me opnieuw vergeten. Ik had nochtans sinds het begin van de tweedaagse geen eten gehad, en had een enorme honger. Na het eten ben ik het bos ingevlucht om mijn behoefte te doen, naast mij zat kabouter Plop soep te maken, ofwel was die soep mijn uitwerpsel. Toen keerde ik terug naar de chirovrienden die rugby aan het spelen waren. Ik vroeg aan Reet'n of ik mocht meedoen, hij antwoorde niet, dus was dit het teken dat ik mocht. Dit vond ik niet tof, niemand pastte naar mij, maar ze liepen me wel telkens omver, die stoere gespierde chirovrienden van mij.

Daarna hebben we ons badpak, duikbril, snorkel, zwemvliezen en plastron aangedaan en hebben we allen spelletjes gespeeld in het water. Zoals haasje over, met enorm veel show. Toen kreeg ik opnieuw last van darmkrampjes daar ik nog in het water stond en niet op tijd eruit geraakte heb ik stiekem mijn "je weet wel" in het water laten drijven. Blijkbaar hadden ze het niet door, want iedereen deed haasje over recht op de plaats waar ik gescheten had. Na deze gebeurtenis kregen de meesten honger en hebben we met z'n allen lekkere frietjes gaan eten en dan de tenten op de staane van onze fiets gebonden en richting Mol gefietst, dacht onze toffe leider Reet'n toch. Maar voor de eerste keer van het kamp had hij geen gelijk en hebben we deze lange weg terug moeten fietsen (5

km) om op hetzelfde punt uit te komen van waar we vertrokken waren. Na een heel eind aan een verschrikkelijk tempo te fietsen kwamen we terug op de kampplaats waar ik direct naar het toilet liep en ... (dagboekfragment van Dirkje, de meest onzichtbare man v.d. chiro)

Reet'n, Otto en Djogge

Beste keti's

Ik heb de eer en het genoegen, om in opdracht van de jeugdgroeperingswerking afdeling West-Vlaanderen en met coöperatie van het gemeentebestuur, de cultuurraad, de jeugdraad en de jeugdwerkingsbeleidsmiddelenraad van de gemeente Ingelmunster, een artikel te mogen publiceren in de publicatie van de chiro, met name Mandelburcht. Mijn bijdrage tot dit trimestrieel maandblad is van die orde dat ze aangevuld is met beeldmateriaal, daar ik geloof dat dit bijdraagt tot de zeggingskracht van het tijdschrift.

Aan deze eerste foto hebben we weinig herinneringen. Logisch want ons tweedaagske vond plaats een kilometer verderop. Dit ten spijt van Bridge en Dzijgge. Het was niet goed genoeg voor de ketietst. Ze sliepen liever op een camping. Hun redenering was echter niet slecht. Op een camping moet het namelijk stil zijn om 22.00. Zo konden ze allen genieten van een goede nachtrust.

En je mag ervan gerust zijn dat ze goed hebben geslapen. Toen Bridge en Dzijgge afkwamen met het ontbijt lagen ze nog te slapen.

Ik heb het al lang gezien, ik heb weinig inspiratie, ik zal maar zeggen geen. Dat is eigenlijk omdat jullie alles al zo mooi hebben geformuleerd in het dagboek van Lindsey. Ik vind dat nog altijd sjiek dat je dat gedaan hebt. Het was al even sjiek als het hele kamp. Maar dat laatste ligt natuurlijk meer aan mezelf dan aan jullie. Ik ben nu eenmaal ne wreed sjieke gast, iedereen zegt dat dus het moet wel waar zijn. Genoeg over mijn ego, tijd voor de rest van het verslag. Ik dacht zo, laat ik werken met kiekjes en de nodige commentaar.

Tijd om even van lettertype te veranderen.

En aan de lettergrootte mag ook geschroefd worden, het is namelijk een freestyle P-iekjeske.

Nu, onze kiekjes waren voor Bridge en Dzijgge toch wel het hoogtepunt. Goudbakken kiekjes, niemand kan bbq maken zoals de leiders. Toen Zjang onze foto's bekeek, moest hij toegeven dat hij dat zelf niet kon. Dit laatste is natuurlijk geen referentie, maar toch. Om echt overtuigd te raken van de ware zeggingskracht van deze beelden is het nodig om de fotootst een beetje bij te kleuren. Wist je dat je zelfs om te bbq-en zelfs geen bbq nodig hebt. Een spuugbak werkt ook perfect. Al moet je dan wel heel voorzichtig te werk gaan, want het metaal zou wel eens kunnen beginnen te branden. Het is namelijk geen vuurbestendig metaal. Op die manier gebeurde het dat we eigenlijk een soort van kampbbqvuur hadden, dat metaal bleef maar doorbranden. We hebben er echt veel geleerd die avond, het is niet omdat iets fluibestendig is, dat het daarom vuurbestendig is.

Bea zijn theorie is daarmee volledig achterhaald.

Pierre voelt zich nog steeds Indiaan. Hij gelooft er zelfs in dat hij verbonden is met het vuur. Waarschijnlijk is hij nu in trance. Hij gelooft dat het vuur aangewakkerd wordt door een bovenmenselijk iets. Wij noemen dat gewoon ZIP LIQUID.

Hierboven denkt Bea bij zichzelf: "Als ik moe ben dan ben ik moe, ik geeuw als ik goesting heb, foto of niet." Let erop dat dit tekstje cursief staat, dit geheel zonder reden, gewoon omdat het een freestyle P-iekske is.

RECHTS STAAT ROAZE, EEN VAN DE WEINIGE FOTOOTST. ZE IS JAMMERGENOEG MEER ZIEK GEWEEST DAN IETS ANDERS. ZE HAD EEN BEETJE LAST VAN PARASIETEN. VERVELENDE MICROBEN. ZE HAD EEN BEETJE LAST VAN HET PIERREVIRUS. IET EROP DAT WAAR EEN HOOFDLETTER MOEST STAAN NU EEN KLEINE LETTER STAAT EN OMGEKEERD.

Dat onze chiro niet christelijk is zekerst!! Evelyn zet hier het avondgebed in. Om ons beter te laten inleven heeft ze zich een beetje vernomd als non. Later zou Evelyn graag non worden heeft ze gezegd. Uit goede en vertrouwelijke bron (Roderick) hebben we vernomen dat deze plannen niet zullen doorgaan. Hoe Ro het gaat doen wist hij ons niet te zeggen, maar hij leek vastberaden dus het zal wel lukken. Later op de avond zal ook Dzjogge dit en bidden tot hij erbij neervalt. Inge is intussen het oosten aan het zoeken. Let erop dat deze tekst ondersteboven staat.

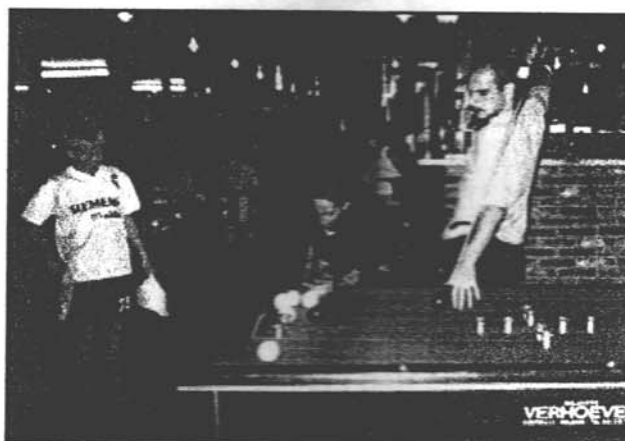

Bekijk die finesse, die houding, die doordringende blik, klaar om te scoren.

Roaze daarentegen denkt: Ro jongne, met al uw dzjèzen vint, sta ne keer geweune rechte. Aje peist dajè azwo de Begijntjes goat versiener zieje verre van jun huis.

Plots doken twee helden op uit het niets. Ze haalden er een staaltje naar boven van pure freestyle-tappen. Wat die mannen konden, dat kon geen ander. Als je kijkt zie je links in beeld een bewonderaar. Later die avond hebben we er spel tegen gezocht. Aja, ge zou moeten dom zijn om spel te zoeken tegen iemand die groter is dan jou. Gelukkig had hij een heel goede moeder, die het geschil snel wist bij te leggen. Let erop dat deze tekst 15°gedraaid is.

Aangezien dit een freestyle P-ieske is, speelt de chronologische volgorde geen rol. Hier zijn we op weg naar tweedaagske. Na drie uur rijden beslissen we om even de kaart boven te halen. We komen tot de conclusie dat we slechts een kwartier van de kampplaats zijn verwijderd. We beslissen om hier te blijven eten. Hier begonnen ook de fameuze buikkrampen van Bridge.

"Wèen ier gegeten en gesketen" is een Vlaams spreekwoord dat Bridge te letterlijk heeft opgenomen. Gelukkig was er een aantal kilometer verder een apotheek. Waar ze godenpillen verkochten, want slechts na anderhalf uur en vier keer kotsen begonnen de pillen al te werken, verbazingwekkend snel dus.

Let erop dat deze tekst negatief staat.

De foto hieronder werd geheel onverwacht van ons genomen. Ik vind de foto heel krachtig omwille van die enorme spontaniteit. Een leuk gegeven is dat onze koelkast op de achtergrond staat.

pel.
me
ken.
eze
aar
aar
ven.

Het ga je goed beste mensen ...
... omdat je in mijn hart altijd blijft
voortbestaaaaaaààààààààééééaan ...

Dzjogge, die op vraag overal in "Comic Sans" staat vermeld.

FUCK OFF.

Kampverslag Aspi's Mol 2003

Het kamp begon normaal zondag 10 augustus en zou duren tot de twintigste. Dat vond deze rakker natuurlijk weer niet lang genoeg en hij moest dan ook een dag vroeger vertrekken met zijn drie gasten. Het plan: fietsen van Ingelmunster naar Mol in twee dagen. Alles was uitstekend voorbereid. De donderdagavond werden mijn drie leden verwittigd en de vrijdag werd aan de conditie gewerkt (lees: met een maat tot drie uur 's nachts op café zitten). Het kon dus niet misgaan. De zaterdagmorgen kwart over acht vertrokken de vier dappere krijgers op hun stalen ros richting Antwerpen. Kwart over negen zaten de vier gefrustreerde krijgers naast hun stalen ros in de graskant. We waren toch al aan de Spano geraakt. Eén van de vier stalen rossen was toch wel zijn hoef verloren zeker. Om iets concreter te zijn, er was een schil van zijn achterband en dat reed niet zo goed. Dus wij met twee man terugfietsen met die velo naar Ingelmunster om een fietsenmaker te vinden die open was. Dat was het probleem niet, maar die mens ook nog zo ver krijgen dat hij ons meteen wou helpen was iets anders. Hij had het veel te druk. Uiteindelijk zijn we tot de deal gekomen dat wij het werk zelf deden en dat hij ons het materiaal leverde. Terwijl we aan het sukkelen waren, vermelden we eens terloops, zo langs de neus weg, dat het het fietsje was van... je weet wel, het zoontje van... en dat hij de groeten deed. Dedzju, dat truukje hadden we eerder moeten toepassen, want plots had hij wel tijd. Niet dat ik hem intussen al iets had zien doen, maar allez. Binnen de paar minuten was dat boeltje geregeld. Vriendjes hebben is toch belangrijk. Soit, na dit luttele oponthoud van ongeveer een uur vertrokken we opnieuw met hoorngeschal richting Antwerpen. Dat moet je niet letterlijk nemen, maar het past zo mooi bij het beeld van die stoere krijgers op hun ros. De voormiddag was ideaal weer om op de fiets te zitten. Fris windje en nog geen brandende zon. Het tempo lag dan ook relatief hoog. Tegen de middag stonden we dan ook in Gent en volgens de berekeningen van mijn Aspi die zich met de route bezig hield, waren we net niet halfweg. Dat ging dus goed. Het was enkel nog kwestie om nu in Gent de Vlaanderen Fietsroute te vinden die langs de Schelde naar Antwerpen loopt. Dat was dus niet van de poes. We zijn toch wel een uurtje of twee in Gent en omstreken blijven plakken om domweg het jaagpad langs de Schelde te vinden zeker. Ok, de Schelde vinden op zich was nog niet zo moeilijk, maar er liep verdomme nooit geen jaagpad langs of je kon er onmogelijk aan. Echt frustrerend, want we hadden eigenlijk gehoopt van al een goed stuk op weg te zijn naar Antwerpen. Nou ja, uiteindelijk onversaagd en moedig zoals we zijn vonden we onze weg. Intussen was het zonnetje ons komen vergezellen en dat maakte het er niet gemakkelijker op. Gelukkig hadden we genoeg bijna kokend water mee op onze fiets, want anders waren er rampen gebeurd. De navigatie was prachtig. Langs de mooie boorden van de Schelde stevenden we af op ons doel voor de eerste dag. Het is wel niemand duidelijk geworden waarom we toch minstens vijf keer de stroom gedwarst hebben waarvan twee keer met een overzetbootje, maar dat zijn details die in het niets verzinken bij alle mooie herinneringen die ons van deze tocht zouden bijblijven. Zoals bijvoorbeeld toen de verzuring om een uur of zes 's avonds toesloeg en we beseften dat we toch nog een kilometer of vijftig van Antwerpen verwijderd waren. Dat was een topmoment! Gelukkig dat we nog eens door Bornem gefietst zijn. Daar kwamen net de deelnemers van

de dodentocht aan. Dat waren al gasten die net bezig waren met hun laatste kilometers wandelen van hun honderd kilometer lange tocht. Wij hadden er net honderd afgelegd en toen ik al die lijken zag strompelen, voelde ik me meteen weer in topconditie. Uiteindelijk bolden we rond een uur of tien 's avonds Antwerpen binnen om aan te kloppen bij mijn zusje. Na een verfrissende douche, behalve voor mij dan, want de leider had gezegd dat ie tien dagen zou stinken en dat heeft hij dan ook gedaan want hij was zijn douchegel vergeten in te pakken, schoven we aan aan tafel voor een grote dampende pot spaghetti met drie verschillende sauzen gaande van heel pikant over pikant tot gewoon normaal te eten zonder de slokdarm en andere ingewanden weg te schroeien, die mijn schoonbroer speciaal voor ons had klaargemaakt. Bewonder nog maar eens goed de vorige volzin. Om kort te zijn, na 133 kilometer fietsen was dit voedsel heel welkom. Na het eten sleurden mijn schoonbroer en mijn drie gasten mij nog mee naar de kaaïen om nog eens de bloemetjes buiten te zetten. Blijkbaar vonden ze dat ik er nog vrij goed uitzag en dachten ze dat dit kwam door mijn voorbereiding de avond voordien. Ze dwaalden, maar ik kon die mannekes toch hun pleziertje niet ontzeggen. Wij dus weg naar Café Beveren. Waarschijnlijk één der bizarste cafés van heel Antwerpen. Nog zo eentje met een echt mechanisch orkest of orgel en het bijpassende publiek. Normaal altijd leute verzekerd met op tafel dansende mensen maar jammer genoeg was het vrij rustig. Voor ons geen enkel probleem en zodoende werd het toch laat vooraleer we in ons bedje kropen. Het ritje de dag erop naar Mol was een makkie. De resterende kilometertjes werden op een rustig tempootje afgemaakt met de nodige tussenstops. We mochten niet te vroeg aankomen ook hé. Zie dat we nog moesten helpen de kamion te lossen. Onderweg nog een wedstrijdje waterskiën meegepikt op het Albertkanaal en ons goed hart getoond toen we een motard overeind hielpen. Het was een knappe madam, maar ze had geen tijd om vriendelijk naar ons te lachen, want ze moest teveel over haar pijnlijke enkel wrijven. Zo zaten de eerste twee dagen van het kamp er al op.

De eerste volledige dag op het kamp zelf hielden we ons bezig met het bouwen van een toren. Allez, mijn mannen waren aan het bouwen en ik gaf verstandige opmerkingen hoe ze het werkje in de blakende zon moesten aanpakken. Ik ben dan ook een geboren leider. Dat was gepland om in een halve dag recht te staan, maar door het warme weer en enkele technische probleempjes zoals het gedeeltelijk instorten van het bouwsel, liep dat uit tot een volledige dag. Het resultaat mocht gezien worden en heeft dan ook een volledig kamp ons bivak gesierd. De dinsdag zelf was het tijd om nog eens 3Risk te proberen. Dat is een variant van Risk die ik ooit eens gemaakt heb toen ik nog in Leuven op kot zat. Je hebt nu niet enkel legertjes, maar ook vliegtuigjes en bommenwerpers, troepenschepen, onderzeeërs en escorteschepen ter beschikking. Het gewone Risk was te gemakkelijk geworden. Het was plezant, maar jammer genoeg hebben we het spel niet kunnen uitspelen. Nu, dat heeft geen belang want ik zou toch gewonnen zijn. Ik had heel Zuid-Amerika in handen en nog één landje en ook Noord-Amerika behoorde tot mijn rijk. Daarbij moest ik één bepaalde tegenstander uitschakelen die ik vastgezet had in Australië. En telkens als die probeerde met een troepenschip van zijn eilandje te komen, boorde ik hem met een onderzeeër de grond in. Je bent goed of je bent het niet. In de namiddag gaven mijn leden spel aan de Speelclub. Ik heb achteraf gehoord van de

jongste afdeling dat het plezant was. Allez, ik kon weer trots zijn op mijn afdelingske. De vermoeidheid begon al wat door te wegen, maar het kamp kan niet zwaar genoeg zijn. Als lichte avondactiviteit stond er een spel gepland met de waterpistooltjes tussen de leiding plus de Aspi's en de de Ketis. Het spel voldeed niet echt aan de definitie avondactiviteit aangezien het hele boeltje maar begon om een uur of één en slechts om vier uur in de morgen afgelopen was.

De woensdagvoormiddag deden we opnieuw een activiteit samen met de Ketis. Onze eigen variant op paintball. Met blaaspijpen en propjes in waterverf gedompeld wc-papier kan je ook al een aardig oorlogje uitvechten. Het was niet echt mijn dada. Uiteindelijk heb ik maar een schot of drie afgeschoten of beter geblazen en niets of niemand geraakt. De tactiek van onze ploeg was blijkbaar ook niet bijster goed want we werden altijd heel snel in de vernieling geschoten. In de namiddag had ik een verrassing in petto. Mijn gasten kregen een enveloppe met een routebeschrijving in Antwerpen, een go-pass en een aantal verhoren uit een fictief moorddossier. Het enige dat ze als opdracht meekregen was dat ze tegen 's avonds zouden moeten kunnen zeggen wie de moordenaar was. Dat moesten ze doen door in Antwerpen een tocht af te leggen en onderweg moesten ze goed uit hun doppen kijken. Hier en daar konden ze dingen herkennen die terugkwamen uit het dossier en dan konden ze controleren of de details uit het dossier klopten met de werkelijkheid. 's Avonds hingen in de refter vijf namen aan de muur met eronder telkens drie brandende kaarsjes. Nu mocht ieder van mijn gasten zijn kaarsje uitblazen onder de personen waarvan hij dacht dat ze niets met de hele zaak te maken hadden. In het midden tussen de namen stond een vierkant van 49 brandende kaarsjes. Bij elk kaarsje hoorde een vraag. Naargelang het antwoord moesten ze het kaarsje uitblazen of laten branden. Als ze alles correct beantwoordden zou een pijl de dader(s) aanwijzen.

De woensdagmorgen vertrokken we met zijn vijven op tweedaagse. De toekomstige hoofdleider Martha wou ook eens ervaren hoe het er bij de grote jongens aan toe ging en intussen kon hij eens kennis maken met de aanwinsten voor zijn leidingsploeg. Opnieuw de fiets op. We opteerden om niet opnieuw op een camping te gaan staan, maar om illegaal ergens het tentje op te zetten. We vonden een prachtig plekje aan de rand van de Sahara. Voor je denkt van zal hij opnieuw beginnen zwansen, de Sahara ligt wel degelijk in België. Het is een prachtig stukje kurkdroge heide met een grote waterplas in Lommel. We stonden met ons tentje in een bosje geklemd tussen de Sahara en aan de andere kant in de diepte een kanaal. Het was echt ideaal. Aan onze kant van het kanaal was het jaagpad in zo'n slechte staat dat er op een hele dag misschien drie fietsers passeerden terwijl het aan de overkant een komen en gaan was. We brachten de avond door in Lommel en om een uur of tien reden we in het donker terug naar waar we ons tentje wilden opzetten. Het was echt wel heel donker. Geen lichtje te zien. De twee gewone fietsjes moesten voorop want onze mountainbikes hadden enkel maar van die knipperlichtjes, maar daar zie je dus niks mee in het donker. Onze padzoekers voorop schreeuwden dus continu waarschuwingen zoals diepe put, helemaal naar links, opletten,... En dat was echt wel nodig want hier en daar was het jaagdpad tot over halverwege weggespoeld. Opnieuw in het donker zetten we de tentjes op terwijl

we zo goed en kwaad als we konden de ondergrond probeerden vlak te maken. Martha's tent zal nog nooit zo staan zweven hebben als toen. Het was een rustige filosofische avond op het dak van de bunker die vlak onder onze tent in het kanaal stond. Intussen profiteerden we ook van de afwezigheid van straatlantaarns om de sterren te bekijken zoals de Poolster en de Grote Beer en nog een hele hoop andere die ik al niet meer ken. De dag erop gingen we in de namiddag naar het Zilvermeer in Mol om naar de knappe meisjes te kijken. Dat was een klein beetje een tegenvaller. We maakten er dan maar een luilekkernamiddag van aan de rand van het water.

De zaterdagvoormiddag was het tijd om de mannekes ook iets bij te brengen over de Noord-Zuid verhoudingen. In de namiddag was ik weeral eens op mijn gemak want de Aspi's gaven nu spel aan de tweede jongste afdeling, de Rakwi's. Ik was wel op mijn gemak, maar eigenlijk is dat toch maar een beetje saai als je niets te doen hebt. Die dag werd er ook nu nieuwe trend gezet op kamp. Djzogge zou normaal die morgen naar huis gaan om aan zijn tweede zit te beginnen. Er wisten een paar man dat hij een hekel had aan het liedje "Afscheid van een Vriend" van Clouseau. Die morgen moest hij op zijn stoel gaan staan en terwijl hij daar stond werd... jawel, "Afscheid van een Vriend" gedraaid. Bij het refreintje zong telkens de hele refter mee. 's Middags mocht hij dan nog eens op zijn stoel staan om zijn metalversie van het gebed te brengen. Als zanger in een metalgroepje kan dit geen moeilijke opgave zijn. Hij was niet echt geneigd om dat te doen, dus werd er als stimulans een metalliedje opgelegd. De hele refter zat Djzogge muisstil aan te kijken. Als tweede stimulans werd de verf en de kommel klaargezet om hem vast te binden aan de boom en hem daarna te besmeuren. Dat lot was hem al eens te beurt gevallen en wou hij nu vermijden. Na twintig minuten stilte en op die stoel staan bracht hij eindelijk zijn metalversie. Na het eten werd opnieuw Afscheid van een Vriend opgelegd en kwam An van de kookploeg met hem dansen. Een voorbeeld dat de hele refter volgde. We zijn nu gemengd, weet je. Het was echt wel ambiance. 's Avonds na het kampverhaal, waarin hij voor de laatste keer meespeelde, vertrok hij nu echt naar huis. Terwijl hij al klaar stond om te vertrekken werd een luidspreker buitengezet en volgde nogmaals... waarbij weer iedereen meezong en iedereen om beurt een knuffel gaf. Dat was tot vorig jaar in onze stoere jongenschiro ondenkbaar! 's Nacht kon de leiding zich weer eens van zijn beste kant laten zien. Het was nachtspel. Wat is er nu plezanter om slaapdronken mensen uit hun bed halen en hen het bos injagen alwaar ze moeten proberen een opgeblazen ballon op te halen en terug te brengen zodat ze hun slaapzak zouden terugkrijgen terwijl er intussen leiders de ballon proberen kapot te prikken en hen vast te binden aan een boom? Er zijn er niet veel die in hun slaapzak hebben moeten slapen.

De dag erna begon mijn afdeling met een quizke. Ik sta al drie jaar bij die gasten en ik weet intussen dat het altijd dezelfde is die de quizzen wint. Dus heb ik echt gezocht naar een formule zodat iedereen kon winnen. Zo was er een ronde waarbij je vooraf moest voorspellen welke drie vragen je zou correct beantwoorden. In een andere ronde moest diegene van wie de knop werd ingedrukt antwoorden en bij een fout antwoord werden er punten afgetrokken. Het was dus kwestie om bij hele moeilijke vragen bij iemand anders te gaan kloppen. En diets meer. Ik moet zeggen dat ik in mijn opzet geslaagd ben, want

die gast heeft NIET gewonnen. In de namiddag deden we een aanvankelijk rustig spelletje fietspolo met Aspi's en Ketis. Een voetbal was in een jutezak gestopt en die moest om te scoren op de ton van de tegenstander gelegd worden. Die mochten onderweg proberen de zak af te pakken. Je mocht geen voetje op de grond zetten of je moest even het veld verlaten. Het werd dus al snel een partijtje fietsje rammen waarbij ook sommige meisjes zich niet onbetuigd lieten. Daarna gingen we minigolfen. Dat hadden we hun toch wijsgemaakt want in werkelijkheid gingen we gewoon naar de karting twee kilometer verderop. De meisjes en nog één jongen hadden nog nooit gekart en moesten in één groep de baan op. Ik heb me opgeofferd om met hun mee te rijden en heb er geen spijt van. Het was pure lol. Ze waren allemaal tien seconden trager per ronde dan mij, dus kon ik me continu bezighouden met wat ik liefst doe: inhalen. Het moet er spectaculair uitgezien hebben. 's Avonds moesten we nogmaals afscheid nemen van iemand. Flore van de Rakwi's trok ook huiswaarts. Ook zij heeft het ritueel van "Afscheid van een Vriend" moeten ondergaan.

De maandagvoormiddag stond er een massaspel op het programma. Kan daar kort over zijn. Het was voor mij persoonlijk nogal saai en de namiddag zelf was ook saai. Tjah, dat gebeurt nu eenmaal. De laatste avond zelf mocht dan weer gezien worden. De leiding bracht eerst de laatste aflevering van het kampverhaal en daarna bracht iedere afdeling een nummertje. De sfeer zat er echt goed in. Na de nummertjes was het tijd voor de obligate bedankingen waarbij telkens een onbenullig speechke hoorde. Bridge en ik werden in de bloemetjes gezet omdat we na achttien jaar Chiro ermee ophouden, waarna we ook het slachtoffer werden van... Het deed veel plezier om zo'n mooi afscheid te krijgen, maar daardoor was het net veel pijnlijker om ermee te kappen. Aangezien we geen kampvuur mochten houden en het nu toch gemengd is, hebben we achteraf dan maar een fuifke georganiseerd die tot in de vroege uurtjes bleef duren.

De dinsdag valt er eigenlijk niet veel te vertellen. Er is vooral veel gekuist geweest en in de vooravond keerden de leden naar huis.

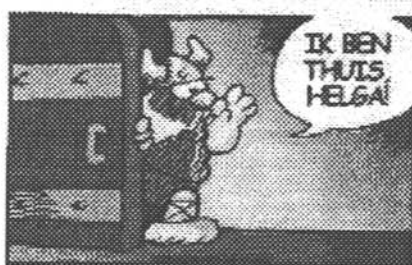
Voilà, het waren achttien fantastische jaren in de Chiro en ik zal het echt enorm missen. Het zal niet gemakkelijk zijn om dat gat op te vullen. Ik ben blij dat ik met zo'n fantastisch kamp kan afscheid nemen en dat ik nog één bivak heb meegemaakt met de meisjes erbij. De sfeer is helemaal anders, maar zeker niet slechter, integendeel. Het zijn leuke tijden geweest. Ik wens jullie allemaal het beste en ik hoop dat jullie evenveel plezier mogen beleven in de Chiro als ik, zowel als lid én als leider.

Nog vele groeten,

Bas

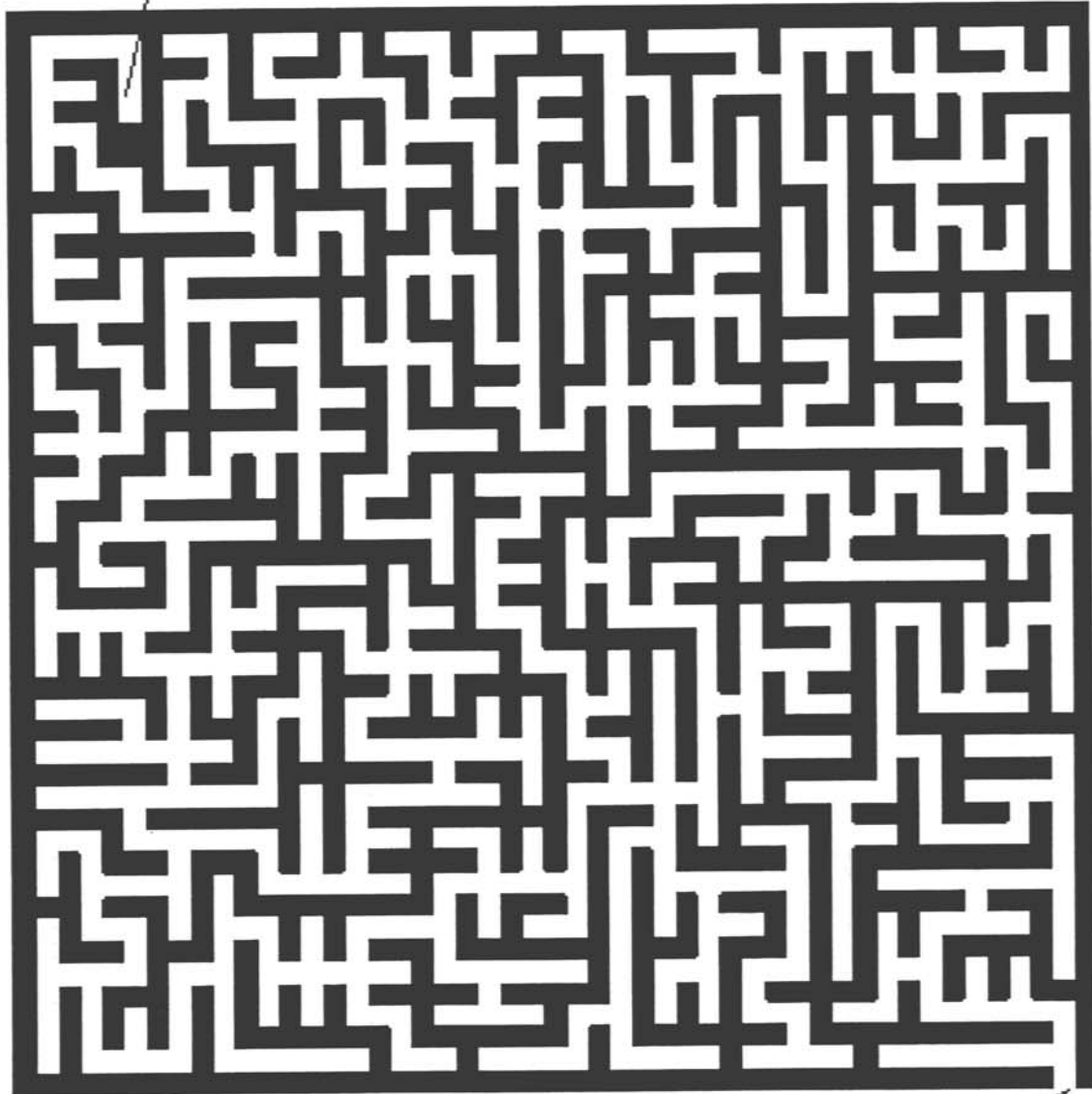
(Speciaal voor Djogge:)

Games & Comics

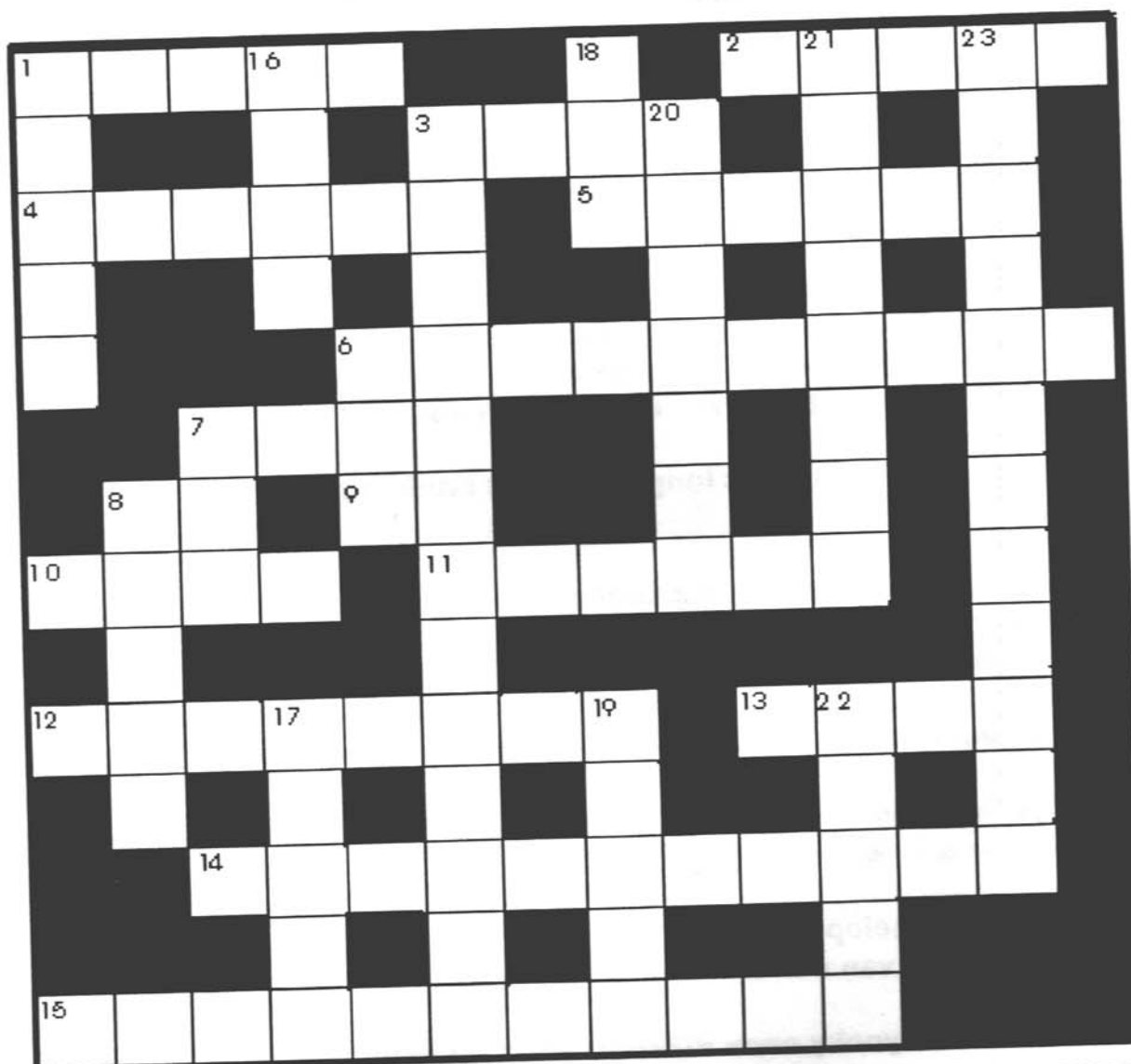
Doolhof

START

EINDE

Kruiswoordraadsel

HORIZONTAAL

1. Italiaanse platte specialiteit die je vast lust
2. graangewas.
3. deze boerderijbewoner lust alles en heeft soms hoorns.
4. hier slaat de boer zijn hooi op.
5. je zegt nooit nee als je zoiets krijgt
6. zo noemen wij de Hollanders.
7. als je werkt, krijg je dit als beloning.
8. rivier in Italie.
9. landbouwwerktuig
10. het kleintje van een koe
11. kippen leggen dit
12. dit is waarop koeien grazen
13. deze boerderijbewoner is wel eens koppig...
14. de dag na pasen
15. het huisje van een dier dat graag in de modder rolt

VERTIKAAL

1. Italiaanse lange specialiteit
3. tarwe, gerst, haver, het zijn allemaal ...
6. deze boerderijbewoner loeit
7. hopelijk heb je dit veel in je verlov, op school en aan dit kruiswoordraadsel
8. op dit dier kan je rijden als je het geleerd hebt
16. moeder-varken
17. als gebuur van een varkenshouderij heb je daar soms eens last van.
18. het kleintje van een varken
19. dom van je..
20. de boer rijdt met deze machine op het veld
21. iets uit een vat halen bv olie, bier ...
22. dit leg je op de rug van een paard
23. Belgisch weer is meestal ...

Wist je dat?

-Wist je dat de Chiro-leiding er serieus over na heeft gedacht een legerkamion met bijhorende tank uit de depots van het Belgisch Leger aan te kopen?

-Wist je dat de Sint op 30 november eens in onze Chiro-lokalen komt kijken om te zien of iedereen braaf is geweest?

-Wist je dat Dzijogge's lievelingsgetal niet langer 6 is. Zijn nieuwe lievelingsgetal ligt nog niet helemaal vast maar er heersen vermoedens dat het niet ver uit de buurt van 17 kan liggen.

-Wist je dat Muyncky niet langer in Gent studeert, Kortrijk is nu meer in de mode...

-Wist je dat Dirk zondag laatsleden met een lange broek was aangetreden in de chiro (en dan nog wel op zijn verjaardag), dit kan en zal niet langer worden geduld en getolereerd in ons midden!

-Wist je dat Hènz en Muyncky twjè gelijkige zijn wat betreft studies...

-Wist je dat Dzijogge's 'black metal'- verslaving stilaan grotere proporties aanneemt...(Comic Sans MS)

-Wist je dat afgelopen kamp één van de schidderendste was sinds het samensmelten van chiro mandelburcht en chiro ingelburcht.

-Wist je dat Muyncky oens PIeromaantje op kamp were gestekt is?

-Wist je dat Maarten eindradiateur is?

-Wist je dat Meggie onlangs onder een reusachtige stapel *palletten* terecht is gekomen?

-Wist je da Ann op kamp wrééd geerne "keun me pruimen op grootmoeders wijze" wilde?

-Wist je dat den Otto nog nen bak moet geven?